

henblik på gennemførelsen af de relevante generalforsamlingsresolutioner.

4. udvalg vedtog den 10. december 1969 resolutionsforslaget med 58 stemmer for (afro-asiatiske, latinamerikanske og kommunistiske lande samt Grækenland) og 4 imod (Portugal, Sydafrika, Storbritannien og USA), medens 18 afstod (vestlige lande herunder de nordiske, samt Argentina, Colombia, Japan og Losotho).

Plenarforsamlingen vedtog den 12. december 1969 resolutionsforslaget med stemmetallene 76-5-21. (Res. 2555 (XXIV))

4. udvalgs beretning: A/7871.

Debat om Namibia, områder under portugisisk administration og Sydrhodesia.

(Dagsordenens punkter: 64, 65 og 102).

4. udvalg drøftede spørgsmålene om Namibia, områder under portugisisk administration og Sydrhodesia under ét i en debat, der strakte sig over 15 møder i tiden fra 8. til 20. oktober 1969. Ialt 77 lande deltog i debatten, nemlig 49 afro-asiatiske, 8 vestlige (Canada, Italien, Storbritannien, USA og de nordiske lande bortset fra Island), 10 østlige, deriblandt Sovjetunionen, og 10 latinamerikanske.

De *afro-asiatiske landes* indlæg var præget af det dødvande, som bestræbelserne på en videreførelse af kolonifrigørelsen i det sydlige Afrika befinder sig i. Den principielle holdning, der kom til udtryk, hvilede på et uforandret kompromisløst krav om de resterende koloniområders frigørelse, men der sporede en skepsis med hensyn til at komme videre ad de hidtidige baner, som gav sig udslag både i mere moderat og mere militant retning. Konkret koncentrerede de afro-asiatiske lande sig om en fordømmelse af samarbejdet mellem regeringerne i Sydafrika, Sydrhodesia og Portugal samt af bestræbelserne på at indføre apartheid i Namibia og Sydrhodesia, på at skabe et fait accompli i forskellige områder ved øget europæisk indvandring og på at sønderlemme Namibia ved opdelingen i „homelands“, en stærk kritik af de vestlige landes samhandel med og økonomiske interesser i områderne og deraf afledte påståede støtte til koloniregimerne og af NATO-landes påståede vå-

benstøtte til Portugal, et krav om materiel støtte til frihedsbevægelserne og en fremhævelse af OAU-manifestet af september 1969 som nøglen til de afrikanske landes forestillinger og krav med hensyn til løsningen af de resterende koloniproblemer i det sydlige Afrika. Under kritikken af vestlige landes økonomiske og andre forbindelser med områderne var det som sædvanlig i første række USA, Storbritannien og Forbundsrepublikken Tyskland, som måtte stå for skud. Også Frankrig og Japan blev dog genstand for særskilt omtale, Japan på grund af sin betydelige samhandel med områderne, Frankrig på grund af sine leverancer af krigsmateriel til Sydafrika.

Påstanden om, at sanktionerne mod Sydrhodesia ikke ville føre til det ønskelige resultat, kombineret med krav om magtanvendelse samt om sanktioner tillige mod Sydafrika og Portugals kolonier var et gennemgående træk, men hørtes dog ikke i indlæggene fra lande af moderat observans. Det samme gjaldt krav om sanktioner mod Sydafrika på grund af dets forbliven i Namibia. I henseende til dette problem tillagde de fleste talere iøvrigt de store vestmagter en særlig forpligtelse til at gøre noget for at afhjælpe situationen. Der syntes i ikke ringe omfang, at være en udtalt anerkendelse af, at problemerne med hensyn til Portugals kolonier adskilte sig fra de to andre koloniproblemer i det sydlige Afrika. Håb om og opfordring til en forhandlingsløsning blev udtrykt i flere indlæg.

Arabiske lande — dog ikke UAR — søgte i deres indlæg at drage sammenligning mellem forholdene i det sydlige Afrika og Mellemøsten.

De *vestlige landes* indlæg lader sig ikke på samme måde som de afro-asiatiske sammenfatte. Visse stort set fælles træk kunne dog konstateres. Således blev OAU-manifestet hilst velkommen med umiskendelig vægt på dets moderate aspekter, der var ingen støtte til kravene om kap. VII-foranstaltninger udover de af sikkerhedsrådet vedtagne sanktioner mod Sydrhodesia, og kravet om magtanvendelse i Sydrhodesia blev ej heller støttet bl. a. under henvisning til, at det var både urigtigt og skadeligt at gå ud fra, at sanktionerne havde slået fejl. Det var betydningsfuldt, at alle overholdt sanktionerne mod Sydrhodesia og våbenembargoen.